

ENERGETICKÝ REGULAČNÍ ÚŘAD

Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

Sp. zn. OSS-10301/2018-ERU

Jihlava 20. května 2019

Č. j.: 10301-19/2018-ERU

R O Z H O D N U T Í

Energetický regulační úřad, se sídlem Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava, jako správní orgán věcně příslušný podle § 17 odst. 7 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 52 odst. 1 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o PoZE“), ve správním řízení vedeném pod spisovou značkou OSS-10301/2018-ERU, zahájeném na návrh společnosti FVE Mozolov s.r.o. v likvidaci, se sídlem Duškova 164, Smíchov, 150 00 Praha 5, IČO: 29028558, zastoupené na základě substituční plné moci JUDr. Ing. Petrem Petržilkem Ph.D., advokátem (ev. č. 13205) v Advokátní kanceláři Petržilek s.r.o., se sídlem Dvořákova 1624, 250 82 Úvaly, IČO: 03144623, ve věci sporu se společností ČEZ Prodej, a.s., se sídlem Duhová 1/425, 140 53 Praha 4, IČO: 27232433, zastoupené Mgr. [REDAKCE], pověřeným zaměstnancem, za účasti společnosti OTE, a.s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČO: 26463318, jako vedlejšího účastníka, týkajícího se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, podle ustanovení § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“),

r o z h o d l t a k t o :

- I. Návrh na zahájení řízení ze dne 16. října 2018, modifikovaný podáním ze dne 2. listopadu 2018, podaný společností FVE Mozolov s.r.o. v likvidaci, se sídlem Duškova 164, Smíchov, 150 00 Praha 5, IČO: 29028558, aby Energetický regulační úřad rozhodnutím uložil společnosti ČEZ Prodej, a.s., se sídlem Duhová 1/425, 140 53 Praha 4, IČO: 27232433, povinnost do tří dnů od právní moci rozhodnutí:**
- 1. zaplatit peněžitou částku ve výši 6.822.856 Kč, účtovanou fakturami č. 180001 a č. 180002, vystavenými dne 24. července 2018, splatnými dne 4. srpna 2018, za množství 478,965 MWh elektřiny vyrobené ve výrobně elektřiny využívající slunečního záření - provozovna Mozolov, 582 91 Krásná Hora, EAN: [REDAKCE], a dodané do distribuční soustavy v období od 1. května 2018 do 18. června 2018,**
 - 2. zaplatit zákonné úroky z prodlení z částky 6.822.856 Kč, z neuhrazených faktur č. 180001 a č. 180002, vystavených dne 24. července 2018 a splatných dne 4. srpna 2018, a to počínaje dnem 5. srpna 2018,**

s e z a m í t á .

II. Náhrada nákladů řízení se společností FVE Mozolov s.r.o. v likvidaci, se sídlem Duškova 164, Smíchov, 150 00 Praha 5, IČO: 29028558, k rukám JUDr. Ing. Petra Petržílka Ph.D., advokáta, ev. č. 13205, v Advokátní kanceláři Petržílek s.r.o., se sídlem Dvořákova 1624, 250 82 Úvaly, IČO: 03144623, nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Podstata sporu a shrnutí důvodů

Energetický regulační úřad (dále též „ERÚ“) obdržel dne 16. října 2018 od společnosti FVE Mozolov s.r.o. (dne 22. ledna 2019 do obchodního rejstříku zapsána změna názvu na FVE Mozolov s.r.o. v likvidaci), se sídlem Duškova 164, Smíchov, 150 00 Praha 5, IČO: 29028558 (dále též „navrhovatelka“), zastoupené na základě substituční plné moci JUDr. Ing. Petrem Petržílkem Ph.D., advokátem (ev. č. 13205) v Advokátní kanceláři Petržílek s.r.o., se sídlem Dvořákova 1624, 250 82 Úvaly, IČO: 03144623, návrh na zahájení správního řízení se společností ČEZ Prodej, a.s., se sídlem Duhová 1/425, 140 53 Praha 4, IČO: 27232433 (dále též „odpůrce“), zastoupené pověřenou zaměstnankyní Mgr. ██████████, týkajícího se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů formou výkupní ceny (dále též „podpora“), konkrétně zaplacení peněžité částky ve výši 6.822.856 Kč za množství 478,965 MWh elektřiny vyrobené ve výrobně elektřiny využitím slunečního záření, umístěné v lokalitě obce Krásná Hora, k. ú. Mozolov u Krásné Hory, EAN: ██████████ (dále též „FVE Mozolov“), a dodané do distribuční soustavy v období od 1. května do 18. června 2018, včetně příslušenství, tj. zákonných úroků z prodlení jdoucích od 5. srpna 2018. Vedle toho bylo požadováno též přiznání náhrady nákladů řízení.

V rámci vyličení rozhodných skutečností navrhovatelka konstatovala, že Krajský soud v Brně rozsudkem č. j. 62 A 116/2013-163 k žalobě nejvyššího státního zástupce zrušil rozhodnutí o udělení licence č. j. 12585-15/2010-ERU ze dne 31. prosince 2010 a věc vrátil ERÚ k dalšímu řízení. Proti výroku rozsudku navrhovatelka brojila kasační stížností, která byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 132/2015-102 zamítnuta. Proti rozsudkům obou stupňů navrhovatelka podala ústavní stížnost s návrhem na odložení jejich vykonatelnosti. Ústavní soud následně usnesením sp. zn. I ÚS 946/16 ze dne 1. června 2016 návrhu na odklad vykonatelnosti vyhověl, resp. vykonatelnost výroku I. rozsudku Krajského soudu v Brně odložil do právní moci rozhodnutí Ústavního soudu o podané stížnosti.

V návaznosti na to odpůrce obnovil proplácení faktur vystavených za množství elektřiny vyrobené a dodané do distribuční soustavy, resp. vyplácel tomu odpovídající podporu formou výkupních cen, a to v letech 2016, 2017, a části roku 2018, konkrétně do 30. dubna 2018. Navrhovatelka nicméně zdůraznila, že fakturu č. 180001, vystavenou za množství dodané elektřiny v období od 1. do 31. května 2018, jakož i fakturu č. 180002, vystavenou za množství dodané elektřiny v období od 1. do 18. června 2018, odpůrce neproplatil (podporu nevyplatil), aniž by se jakkoli změnil právní stav. Tento se změnil až s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 946/16 ze dne 30. května 2018, vyhlášeným dne 19. června 2018, jíž byla podaná ústavní stížnost zčásti zamítnuta a v části odmítnuta. Uvedenou skutečnost navrhovatelka sice respektuje, nicméně se domnívá, že odpůrce tím, že příslušnou částku za období od 1. května do 18. června 2018 nevyplatil, ač tak po právu - podle usnesení Ústavního soudu - učinit měl,

zakládá nárok navrhovatelky na vyplacení odpovídající peněžité částky.

Dle názoru navrhovatelky nemůže být stěžejní ani jednání odpůrce, kterým se odvolal na odlišný postoj zaujímaný společností OTE, a.s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČO: 26463318, která jako operátor trhu při výplatě podpory taktéž sehrává klíčovou úlohu, a která avizovala, že rozdíl mezi výkupní cenou a hodinovou cenou odpůrci neuhradí. Ani tento argument totiž podle navrhovatelky nemůže obstát, protože právní stav v období, za které je výplata požadována, byl jasně nastaven, resp. definován odkladem vykonatelnosti. Navrhovatelka odmítla být obětí sporu mezi odpůrcem a operátorem trhu, resp. jejich rozdílného výkladu předmětné věci, a proto se obrátila na ERÚ s návrhem na zahájení sporného řízení ve věci úhrady peněžité částky ve výši 6.822.856 Kč, jakožto nevyplacené podpory za elektřinu vyrobenou a dodanou do distribuční soustavy v období od 1. května do 18. června 2018, spolu s úrokem z prodlení jdoucím od 5. srpna 2018, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení.

V rámci oznámení o zahájení správního řízení vyzval ERÚ k vyjádření společnost ČEZ Prodej, a.s., která v prvé řadě upozornila na vady návrhu na zahájení (absence údaje o ceně). Dále poukázala na skutečnost, že primárním důvodem úhrady požadované částky nemohou být specifikované faktury, nýbrž uzavřená smlouva. V návaznosti na rekapitulaci soudních řízení a s ohledem na nejistotu stran postupu společnosti OTE, a.s., se odpůrce dopisem ze dne 7. září 2018 této společnosti dotázal, zda považuje nárok navrhovatelky za zachovalý. Odpověď se nesla v tom smyslu, že *„operátor trhu nevidí důvod přikládat nyní zpětné účinky již zrušenému rozhodnutí o odložení vykonatelnosti, které má charakter opatření předběžného do rozhodnutí o ústavní stížnosti.“* Tento závěr odpůrce interpretoval tak, že předmětné finanční prostředky (rozdíl mezi výkupní a hodinovou cenou za množství elektřiny vyrobené a dodané do distribuční soustavy v období od 1. května 2018 do 18. června 2018) mu operátorem trhu nebudou uhrazeny, a to bez ohledu na to, zda odpůrce příslušnou výkupní cenu uhradí navrhovatelce. K opětovné žádosti o poskytnutí doplňujících důvodů a informací následně společnost OTE, a.s., odpůrci sdělila, že za relevantní v dané věci považuje okamžik nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 116/2013-163, tj. datum 10. června 2015 (tímto rozsudkem byla licence zrušena).

Odpůrce zdůraznil svoji povinnost postupovat s péčí řádného hospodáře a předcházet vzniku škod. Z tohoto důvodu proto podporu neposkytl a nevyplatil, protože by tím porušil zákonný princip, dle něhož musí být dopady hrazení podpory na povinně vykupujícího ekonomicky neutrální. V opačném případě by odpůrce podporu proplatil na svůj účet a princip neutrality by tím byl narušen.

Ke skutkovým okolnostem případu dále odpůrce rozvedl, že existence platné a účinné licence na výrobu elektřiny je nezbytnou podmínkou nejen pro podnikání v energetických odvětvích, nýbrž také pro vznik nároku na podporu. V tomto případě však licence byla soudem zrušena a účinky tohoto rozhodnutí byly usnesením pouze odloženy. To však nic nemění na tom, že ke zrušení licence došlo. Pokud toto zrušení bylo potvrzeno, účinky odložení vykonatelnosti zrušujícího rozhodnutí logicky pominuly.

Odpůrce poukázal na své postavení jako povinně vykupujícího, tedy pouhého prostředníka mezi navrhovatelkou (výrobcem elektřiny) a operátorem trhu. V tomto kontextu odpůrce prostřednictvím ERÚ vznesl návrh na přistoupení společnosti OTE, a.s., v postavení vedlejšího účastníka. K podanému návrhu ERÚ následně sdělil, že odkazovaný § 141 odst. 3

správního řádu neobsahuje varianty ve smyslu § 93 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že vedlejší účastník do řízení vstoupí buď z vlastního podnětu, nebo na výzvu některého z účastníků učiněnou prostřednictvím soudu. Z tohoto důvodu je třeba dikci předmětného (dotčeného) ustanovení vykládat v tom smyslu, že třetí osoba tak musí učinit z vlastního podnětu, a nikoli na výzvu správního orgánu.

Společnost OTE, a.s., zvážila vstup do řízení a dne 23. ledna 2019 se přihlásila jako vedlejší účastník na straně odpůrce z důvodu existence zájmu na výsledku řízení. Vedlejší účastník akcentoval, že navrhovatelka při udělení licence nebyla v dobré víře, proto musí nést následky vlastního protiprávního jednání. Dle jeho přesvědčení potom veškerá vyplacená podpora představuje bezdůvodné obohacení. Společnost OTE, a.s., je toho názoru, že odklad vykonatelnosti je předběžným a výjimečným procesním institutem. Dovojuje analogii s předběžným opatřením a uzavírá, že pokud ve věci je pravomocně rozhodnuto, v době po zrušení odkladu vykonatelnosti se již odložené vykonatelnosti rozhodnutí o zrušení licence nelze domáhat.

Energetický regulační úřad přípisem č. j. 10301-18/2018-ERU ze dne 25. února 2018 poskytl účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žádný účastník se nevyjádřil.

II. Posouzení věci

Obecně je předmětem řízení uplatněný nárok, který je vymezen petitum a základem, který tvoří právně relevantní skutečnosti, na nichž určitý subjekt svůj nárok zakládá. Předmětem tohoto řízení je uplatněný nárok zformulovaný v petitu, kterým se navrhovatelka domáhá: (i) přiznání peněžité částky ve výši 6.822.856 Kč jako podpory formou výkupní ceny za množství 478,965 MWh elektřiny vyrobené ve výrobně elektřiny a dodané do distribuční soustavy v období od 1. května do 18. června 2018, (ii) přiznání zákonných úroků z prodlení z částky 6.822.856 Kč jdoucích od 5. srpna 2018, a (iii) náhrady nákladů řízení.

a) založení rozhodovací pravomoci a věcná legitimize

Podle § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona mj. platí, že ERÚ rozhoduje spory týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Podle § 52 odst. 1 zákona o PoZE rozhoduje ERÚ spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a podpory tepla.

Navrhovatelka byla držitelkou licence na výrobu elektřiny č. 111017445. Rozhodnutí o udělení licence č. j. 12585-15/2010-ERU ze dne 31. prosince 2010 bylo soudem následně sice zrušeno, ale vykonatelnost výroku I. rozsudku Krajského soudu v Brně vydaného pod č. j. 62 A 116/2013-163 byla usnesením Ústavního soudu ze dne 1. června 2016 odložena do právní moci rozhodnutí Ústavního soudu o ústavní stížnosti. Pro rozhodné období vymezené petitum tak navrhovatelka disponovala oprávněním k podnikatelské činnosti s předmětem výroba elektřiny.

Odpůrce naproti tomu je držitelem licence na obchod s elektřinou č. 141734603. Vedle toho má postavení povinně vykupujícího, tedy subjektu určeného zákonem nebo vybraného Ministerstvem průmyslu a obchodu, který vykupuje elektřinu od výrobce z obnovitelného zdroje vyrobenou ve výrobně elektřiny na vymezeném území [§ 2 písm. q)

zákonu o PoZE]. Povinně vykupující (odpůrce) je povinen vykupovat elektřinu z obnovitelných zdrojů, na kterou se vztahuje podpora elektřiny, vyrobenou ve výrobně elektřiny nacházející se na jeho vymezeném území za stanovených podmínek (§ 10 odst. 2 téhož zákona).

Mezi účastníky řízení byl *ex lege* založen právní vztah, jehož předmětem byl povinný výkup elektřiny a úhrada tomu adekvátní podpory. Výrobce elektřiny a povinně vykupující za tím účelem v minulosti dokonce mezi sebou uzavřeli smlouvu o podpoře výroby elektřiny č. 2859000/0071/OZE/11, již podrobněji upravili vzájemná práva a povinnosti s tím související.

Navrhovatelka právo uplatnila, odpůrce jej však nerefletoval. V případě (hlavních) účastníků sporného řízení se tak jedná o subjekty věcně legitimované, jakožto strany právního vztahu, který má být v řízení posuzován, a ERÚ je kompetentní předmětný spor rozhodnout.

Společnost OTE, a.s., se dne 23. ledna 2019 přihlásila do řízení jako vedlejší účastník, a to na straně odpůrce.

Podle § 141 odst. 3 správního řádu platí, že jako vedlejší účastníci se mohou přihlásit osoby, které mají zájem na výsledku řízení; tyto osoby mají postavení účastníků řízení podle § 27 odst. 2, jejich odvolání proti rozhodnutí ve věci je však přípustné jedině tehdy, jestliže se odvolal navrhovatel nebo odpůrce.

Povinně vykupující účtuje operátorovi trhu rozdíl mezi výkupní cenou a hodinovou cenou a cenu za svoji činnost podle množství povinně vykupované elektřiny z jednotlivých druhů obnovitelných zdrojů evidovaných operátorem trhu a operátor trhu je povinen hradit rozdíl mezi výkupní cenou a hodinovou cenou a cenu za činnost povinně vykupujícího (§ 13 odst. 2 zákona o PoZE). Společnost OTE, a.s., z pozice svého postavení jako operátora trhu je povinna hradit povinně vykupujícímu rozdíl mezi výkupní cenou a hodinovou cenou a cenu za jeho činnost [§ 20a odst. 4 písm. v) energetického zákona].

V případě úspěchu navrhovatelky ve věci by tak společnost OTE, a.s., byla nucena vynaložit určité peněžní prostředky, které v minulosti uhradit odmítla a nadále odmítá pro rozdílné hodnocení a výklad sporné otázky. Je tedy evidentní, že společnost OTE, a.s., má právní zájem na výsledku řízení, resp. úspěch odpůrce ve věci, tj. zamítnutí návrhu na zahájení řízení, proto s ní správní orgán jako s vedlejším účastníkem v řízení jedná.

b) věcná otázka

Krajský soud v Brně rozsudkem č. j. 62 A 116/2013-163 zrušil rozhodnutí o udělení licence č. j. 12585-15/2010-ERU ze dne 31. prosince 2010 a věc vrátil ERÚ k dalšímu řízení. Proti výroku rozsudku navrhovatelka brojila kasační stížností, která byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 132/2015-102 zamítnuta. Proti rozsudkům obou stupňů navrhovatelka podala ústavní stížnost s návrhem na odložení jejich vykonatelnosti.

Ústavní soud následně usnesením sp. zn. I ÚS 946/16 ze dne 1. června 2016 návrhu na odklad vykonatelnosti vyhověl, resp. vykonatelnost výroku I. rozsudku Krajského soudu v Brně odložil do právní moci rozhodnutí Ústavního soudu o podané stížnosti. V předmětném usnesení však Ústavní soud rovněž vyslovil závěr, že „*Specifickým hlediskem ve věcech žalob k ochraně veřejného zájmu proti rozhodnutí o udělení licence k výrobě elektřiny ve fotovoltaických elektrárnách je nemožnost vydat novou licenci se zpětným datem. Bude-li třeba poskytnout ochranu veřejnému zájmu, protože napadené rozhodnutí o udělení licence nemůže z hlediska zákonnosti či závažných vad řízení obstát, a zároveň rozhodovaná*

věc bude vyžadovat minimalizaci či zmírnění dopadů na osobu oprávněnou z rozhodnutí, správní soud zjistí, k jakému datu by oprávněný z licence splnil požadavky pro její vydání. Toto zjištění pak soud uvede v zamítavém rozsudku. Rozsudek tak bude obsahovat nejen právní a skutkové důvody pro závěr o nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí, důvody pro které závažný veřejný zájem převažuje nad dobrou vírou osoby oprávněné z rozhodnutí či nad její důvěrou v zákonnost a neměnnost rozhodnutí, ale také závěr o tom, pro jaké období nelze udělenou licenci akceptovat. Tím soud určí, od jaké doby by osoba oprávněná k licencované činnosti mohla legálně přijímat výhody spojené s licenci (a legitimně to předpokládat), pokud by nedošlo k pochybení ze strany veřejné moci a licence by byla vydána bezvadně, byť s pozdějším datem. Státní podporu formálně nárokovatelnou za předchozí období nelze považovat za legitimně získanou a legálně akceptovatelnou.“

Z výše prezentovaného závěru lze dovodit, že pokud zrušení rozhodnutí o udělení licence pro nezákonnost nebo jiné vady řízení způsobil žadatel o udělení licence svým jednáním, nelze považovat za legálně získanou a legálně akceptovatelnou státní podporu formálně nárokovanou za předchozí období.

Nálezem sp. zn. I ÚS 946/16 ze dne 30. května 2018, který byl vyhlášen dne 19. června 2018, Ústavní soud následně zamítl ústavní stížnost v rozsahu, v němž směřovala proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 132/2015-102 ze dne 16. prosince 2015 a rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 116/2013-163 ze dne 28. května 2015. Ve zbylé části ústavní stížnost odmítl. Navrhovatelka v konečném důsledku v řízení před Ústavním soudem tedy nebyla úspěšná.

Navrhovatelka dne 27. července 2018 vystavila odpůrci fakturu - daňový doklad č. 180001 za 265,659 MWh elektřiny vyrobené od 1. do 31. května 2018, znějící na částku 3.784.312,46 Kč, s tím, že datum splatnosti připadne na 4. srpna 2018. Téhož dne byla vystavena i faktura - daňový doklad č. 180002 za 213,306 MWh elektřiny vyrobené od 1. do 18. června 2018, znějící na částku 3.038.543,97 Kč.

Z časové posloupnosti jednotlivých okolností je patrné, že faktury byly vystaveny až po vyhlášení nálezu Ústavního soudu, avšak za období, pro které byl usnesením téhož soudu již dříve přiznán odkladný účinek soudnímu výroku o zrušení licence na výrobu elektřiny.

Odklad vykonatelnosti ústavní stížností napadeného rozhodnutí je výjimečným opatřením, neboť odkladný účinek ústavní stížnosti je obecně vyloučen (§ 79 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu). Účelem tohoto procesního institutu je vytvoření časového prostoru pro posouzení ústavní stížnosti tak, aby před rozhodnutím Ústavního soudu nedošlo k nevratným krokům, po nichž by se rozhodování Ústavního soudu stalo jen akademickým cvičením a ochrana ústavně zaručených základních práv a svobod by byla toliko iluzorní (usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 581/06-1).

Byť navrhovatelka uplatnila právo na podporu pouze k části vyrobené elektřiny, je třeba v tomto případě posoudit vznik práva na podporu jako celku od uvedení výroby do provozu v roce 2010. Tyto obecné závěry ohledně existence práva na podporu elektřiny vyrobené ve FVE Mozolov jsou zásadní i pro část podpory uplatněné v tomto řízení za vyrobených 478,965 MWh elektřiny v době od 1. května do 18. června 2018, a to bez ohledu na skutečnost, že předmětem řízení byla podpora elektřiny vyrobené v době přiznání odkladného účinku ústavní stížnosti.

Jelikož výrobní elektřiny byla dle návrhové uvedena do provozu v roce 2010, je pro posouzení existence práva na podporu elektřiny vyrobené ve FVE Mozolov podstatné splnění podmínek pro vznik práva na podporu elektřiny podle tehdy účinného cenového rozhodnutí č. 4/2009, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů energie.

Podle bodu 1. 9 cenového rozhodnutí platilo, že u nově zřizované výrobní elektřiny nebo zdroje se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.

Cenové rozhodnutí č. 4/2009 věcnou podmínkou v podobě uvedení výrobní do provozu konkretizovalo právo na podporu elektřiny stanovené zákonem č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. prosince 2012 (dále jen „zákon“). Protože návrhová požadovala rozhodnout spor o podporu náležející výrobním uvedeným do provozu v roce 2010, je právně významná úprava účinná v roce 2010. Podle § 3 odst. 1 věty první zákona platilo, že „Podpora podle tohoto zákona (dále jen "podpora") se vztahuje na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů vyrobenou v zařízeních v České republice využívajících obnovitelné zdroje, s výjimkou větrných elektráren umístěných na rozloze 1 km² o celkovém instalovaném výkonu nad 20 MWe.“

Pokud cenové rozhodnutí č. 4/2009 stanovilo věcnou podmínku pro uplatnění podpory ve formě výkupních cen v podobě uvedení nové výrobní do provozu v roce 2010 v závislosti na okamžiku zahájení výroby a dodávky elektřiny do elektrizační soustavy v souladu s rozhodnutím o udělení licence, jedná se o rozvedení zákonných předpokladů pro vznik práva na podporu podle § 3 odst. 1 zákona.

Ke vzájemné provázanosti mezi právem na podporu podle zákona a cenovým rozhodnutím č. 4/2009 lze odkázat na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. března 2017, sp. zn. 32 Cdo 1051/2015. Byť se v tomto případě soud zabýval posouzením vzniku práva na podporu elektřiny z výrobní využívající sluneční záření s ohledem na existenci bezesmluvní dodávky elektřiny a neexistenci připojení výrobní k elektrizační soustavě v roce 2010, vyslovil soud současně právní názory významné i pro projednávaný případ.

V bodě 30. rozsudku soud vyslovil názor, že „započetí s dodávkami elektřiny do elektrizační soustavy v průběhu určitého kalendářního roku, zakotvené jako podmínka aplikace cenového předpisu stanovícího výkupní ceny elektřiny pro tento kalendářní rok, je zcela logickým předpokladem podpory formou určitých výkupních cen, majícím oporu v zákoně. Hovoří-li zákon č. 180/2005 Sb. o „výkupu“ vyrobené elektrické energie a uplatňují-li dovolatelka nárok na určité „výkupní ceny“, nelze rozumně vycházet z toho, že by se tento výkup mohl realizovat bez současného prodeje z její strany, a tedy bez dodávek této energie subjektu, který elektřinu vykupuje. Jak požadavek dodávání energie do sítě, tak požadavek, aby se tak dělo na základě licence, je v souladu se zněním a účelem zákona č. 180/2005 Sb. a tvoří s ním logický a přirozeně provázaný celek. Bod 1.9 cenového rozhodnutí ERÚ č. 4/2009 tak ve skutečnosti žádné nové povinnosti nezakládá. Vyjadřuje v rovině cenové regulace, že k výkupu energie je třeba energii dodávat, a je tak třeba činit legálně, a promítá v ní znění zákona plně v souladu s jeho smyslem. Jedná se tudíž spíše o technickou specifikaci stavu,

v němž lze výrobu považovat za uvedenou do provozu pro účely uplatnění podpory formou výkupních cen.“

Tímto právním názorem soud potvrdil, že podmínky podle bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 vycházejí ze zákonných podmínek vzniku práva na podporu podle zákona. Současně soud zaujal právní názor, že podmínka dodávky elektřiny v případě výkupních cen do elektrizační soustavy je splněná za předpokladu, že dodávání elektřiny se „*děje na základě licence*“.

Byť v soudem projednávaném případě nebyla výrobcem splněná podmínka legální dodávky elektřiny do elektrizační soustavy, když výroba nebyla v roce 2010 k distribuční soustavě připojena, bylo současně pro vznik práva na podporu podle zákona rovněž podstatné splnění druhé podmínky pro uvedení výroby do provozu v roce 2010, a to zahájení výroby a dodávky elektřiny do elektrizační soustavy v souladu s rozhodnutím o udělení licence. Pokud měla být výroba elektřiny ve smyslu § 3 odst. 1 zákona předmětem podpory, muselo se jednat o výrobu elektřiny na základě licence. Takový požadavek byl potom výslovně vyjádřený v bodě 1. 9 cenového rozhodnutí č. 4/2009, který vycházel ze zákonných podmínek pro vznik práva na podporu, jak konstatoval Nejvyšší soud.

V tomto případě je pro vznik práva na podporu rozhodné posouzení, zda byla FVE Mozolov uvedena do provozu v roce 2010, a to v kontextu se skutečností zrušení licence udělené rozhodnutím ze dne 31. prosince 2010. Tato skutečnost má zásadní právní význam pro splnění podmínky výroby a dodávky elektřiny v roce 2010 v souladu s rozhodnutím o udělení licence. Jak bylo uvedeno výše, navrhovatelka byla původně držitelkou licence č. 111017445, udělené rozhodnutím ze dne 31. prosince 2010. Toto rozhodnutí bylo pravomocně správním soudem zrušeno. Je proto třeba posoudit, zda tímto zrušením bylo současně dotčeno právo na podporu výroby elektřiny výkupní cenou a zeleným bonusem pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření po 1. lednu 2009 pro zdroj s instalovaným výkonem nad 30 kW včetně a uvedeným do provozu od 1. ledna 2010 do 31. prosince 2010 podle bodu 1.15 cenového rozhodnutí č. 4/2009.

K právním následkům zrušení rozhodnutí o udělení licence správním soudem se již opakovaně vyjádřila Rada ERÚ. V tomto případě je třeba odkázat na rozhodnutí pod č. j. 09302-33/2017-ERU ze dne 25. září 2018 (spor mezi společnostmi Solar CD s.r.o. a společností OTE, a.s.) a na rozhodnutí č. j. 08395-31/2016-ERU (spor mezi společnostmi SOLAR GLOBAL a.s. a společností OTE, a.s.).

V rozhodnutí č. j. 09302-33/2017-ERU se odvolací správní orgán výslovně zabýval právními důsledky rozhodnutí správního soudu o zrušení rozhodnutí o udělení licence na existenci práva na podporu pro zdroj uvedený do provozu v roce 2011. Byť se jednalo v tomto případě o zdroj uvedený do provozu v roce 2011, jsou vyslovené právní závěry plně použitelné i pro projednávaný případ, protože právní úprava existence práva na podporu pro zdroj uvedený do provozu v roce 2010 byla obdobná a obdobný byl i stav věci ohledně zrušení rozhodnutí o udělení licence. V tomto rozhodnutí odvolací správní orgán na str. 6 v prvním odstavci uvedl, že „*pro uvedení výroby do provozu v roce 2011, resp. ke vzniku nároku na podporu na podporu za elektřinu vyrobenou ve fotovoltaické elektrárně bylo tedy nezbytně nutné, aby byla pravomocně udělena licence na výrobu elektřiny*“. V tomto případě odvolací správní orgán vycházel z bodu 1.10 cenového rozhodnutí č. 2/2010, který obsahoval obdobnou věcnou podmínku uvedení výroby do provozu v podobě pravomocné licence

na výrobu elektřiny jako bod 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009. Odvolací správní orgán dále uvedl, že pro posouzení sporu o podporu je zásadní posoudit, jaké účinky mělo rozhodnutí Krajského soudu, kterým bylo zrušeno první rozhodnutí o udělení licence. V daném kontextu dovodil, že otázka existence dobré víry a také práv z ní nabytých je zásadní podmínkou pro teoreticky a judikatorně dovozované závěry o účincích zrušujícího rozhodnutí ve vztahu k rozhodnutí vydanému původně ve prospěch adresáta. Pokud se adresát rozhodnutí legitimně domníval, že takové rozhodnutí je zákonné a bylo vydáno na základě zákonem stanovených podmínek, je namíste zrušení rozhodnutí s účinky *ex nunc*. V případě absence dobré víry je však namíste uvažovat o účinku *ex tunc*.

Z obsahu vydaných soudních rozhodnutí a rozhodnutí Ústavního soudu vyplývá, že toto je právě případ navrhovatelky, když rozhodnutí ERÚ o udělení licence č. j. 12585-15/2010-ERU ze dne 31. prosince 2010 bylo zrušeno mimo jiné z důvodu absence dobré víry žadatele v řízení o udělení licence. Rozsudek správního soudu je pro správní orgán závazný a to včetně právních názorů vyslovených ve zrušujícím rozsudku, jak stanovuje § 78 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního. Není proto přípustné, aby správní orgán právní názory správního soudu nerespektoval. Takovou vázanost právním názorem správního soudu je třeba respektovat nejenom v dalším řízení o udělení licence, ale rovněž v dalších řízeních, ve kterých se může projevit skutečnost zrušení rozhodnutí o udělení licence včetně důvodů, pro které se tak stalo. V tomto případě je v řízení o podporu nutné zohlednit, že licence byla správním soudem zrušena a stalo se tak z důvodů uvedených ve zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 116/2013-163 ze dne 28. května 2015. Takovému rozhodnutí je proto třeba v tomto konkrétním případě přiznat účinky *ex tunc*, a to právě z důvodu absence dobré víry na straně žadatele o udělení licence.

V rozhodnutí o rozkladu č. j. 08395-31/2016-ERU bylo ze strany Rady ERÚ poukázáno na okolnost, že smyslem stanovení okamžiku uvedení zařízení do provozu bylo vymezit počátek nároku na podporu. Podstatou cenového rozhodnutí č. 2/2010 nebylo formální splnění podmínky existence licence (ta vyplývá přímo z energetického zákona), ale určení okamžiku uvedení do provozu na základě materiálního splnění podmínek, tj. na základě provozování energetického zařízení v určitém čase, které bylo ve stavu způsobilém pro splnění podmínek pro udělení licence. Pokud splnění této podmínky nastalo v rozporu se zákonem a tuto nezákonnost konstatuje k tomu příslušný soud, je zjevné, že k materiálnímu splnění podmínek uvedení do provozu ve skutečnosti nedošlo.

Jak již konstatoval Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 62 A 116/2013 - 163, společnost FVE Mozolov s.r.o. jako žadatelka o udělení licence v roce 2010 nepředložila příslušné rozhodnutí stavebního úřadu a zprávu o výchozí revizi na celé zařízení, resp. na jeho NN část, tudíž ERÚ postupoval v rozporu se zákonem, pokud navrhovatelce dne 31. prosince 2010 udělil licenci. Nejvyšší správní soud následně v řízení o kasační stížnosti mj. konstatoval, že stěžovatelka (navrhovatelka) si musela být plně vědoma skutečnosti, že s užíváním energetického zařízení bylo možno započít toliko na základě kolaudačního souhlasu, jelikož tato skutečnost představovala jednu z podmínek pro provedení stavby. V daném kontextu dovodil, že stěžovatelka nebyla v době vydání rozhodnutí o udělení licence v dobré víře ve správnost a zákonnost tohoto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka si nezákonnosti rozhodnutí musela být vědoma již v době jeho vydání, a rovněž vzhledem k závažné míře a povaze zjištěné nezákonnosti, nemůže na tomto závěru ničeho změnit ani okolnost, že od vydání rozhodnutí do jeho napadení správní žalobou uplynuly téměř 3 roky.

Při svém rozhodování musí ERÚ vzít do úvahy, že nálezem Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 946/16, vyhlášeným dne 19. června 2018, kterým byla poté podaná ústavní stížnost navrhovatelky v části zamítnuta a v části odmítnuta, bylo s konečnou platností postaveno na jisto (v řízení o ústavní stížnosti nebyl zjištěn a konstatován zásah do ústavně zaručených práv a svobod navrhovatelky), že nezákonnost správního rozhodnutí o udělení licence nebyla způsobena pochybením na straně veřejné moci, nýbrž výlučně jeho adresátem - navrhovatelkou, která orgány veřejné moci úmyslně uvedla v omyl uvedením nepravdivých skutečností a předložením nepravdivých podkladů, proto je případné nedostatky nutné přičítat na její vrub. Z tohoto pohledu nemohla být dána ani dobrá víra navrhovatelky ve správnost rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost.

Ostatně i v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2086/17, byť pojednávajícího o jiné věci, bylo poukázáno, že posuzovaná věc se v podstatných rysech značně odlišuje od věci řešené nálezem sp. zn. I. ÚS 946/16, kterým Ústavní soud nevyhověl podané ústavní stížnosti obchodní společnosti FVE Mozolov s. r. o. V tehdy řešené věci se z pohledu existence dobré víry vyskytl zásadní rozdíl, a to vědomost tehdejší stěžovatelky o úpravě revizní zprávy, u níž nebyla schopna vysvětlit, jak k ní došlo. Její vlastní vysvětlení přitom bylo vyvráceno, takže Ústavní soud za takového stavu neshledal ústavně vadným závěr správních soudů o tom, že stěžovatelka věděla, že upravená revizní zpráva neodpovídá revizní zprávě zpracované revizním technikem (a tedy ani provedenému rozsahu revize), a přesto tuto zprávu v licenčním řízení předložila. Šlo tedy o úmyslné uvedení rozhodujícího orgánu v omyl předložením nepravdivých podkladů.

Odborná literatura ke změně a zrušení pravomocného správního aktu uvádí, že nezákonné správní akty vydané k tíži adresáta je zásadně třeba revokovat s účinky *ex tunc* a nezákonné správní akty vydané ve prospěch adresáta s účinky *ex nunc*; pokud by však adresát nezákonnost aktu vydaného v jeho prospěch sám zapříčinil, resp. nejednal v dobré víře, je třeba i takový správní akt revokovat s účinky *ex tunc* (srov. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vyd. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 236).

Počínání navrhovatelky bylo v rozporu s dobrými mravy a s obecnou zásadou právní *ex iniuria ius non oritur*, potažmo zásadou, že nikdo nemůže mít prospěch ze své vlastní nepoctivosti, a nemůže se tak dovolávat dobré víry. Ústavní soud nezpochybil správnost závěrů rozhodnutí soudů o zrušení licence (absence dobré víry na straně navrhovatelky), což značí, že navrhovatelce původně rozhodnutím č. j. 12585-15/2010-ERU ze dne 31. prosince 2010 udělená licence na výrobu elektřiny byla zrušena s účinky *ex tunc*, protože v opačném případě by Ústavní soud jistojistě vyzval aplikující soudy ke korekcím ve smyslu jím učiněných závěrů a v mezích jím nastavených mantinelů (např. z důvodu minimalizace zásahu ke zjištění okamžiku, od kterého navrhovatelka splnila předpoklady pro udělení licence).

Oprávnění k výkonu licencované činnosti tudíž navrhovatelce nevzniklo v průběhu roku 2010, neboť v minulosti nesplňovala jednu z kruciólních podmínek pro vznik práva na podporu. Těmito podmínkami (pro rok 2010, protože k tomuto období navrhovatelka tvrdila uvedení výroby elektřiny do provozu) byly: vznik oprávnění k výkonu licencované činnosti a dodávka elektřiny do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen (bod 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009). Oprávnění k výkonu licencované činnosti vzniklo navrhovatelce až později ke konci roku 2018, konkrétně dne 21. prosince 2018, kdy rozhodnutí o udělení licence č. 111017445 nabylo právní moci (informace dostupná na: www.eru.cz).

Je tedy zcela patrné, že navrhovatelka pro inkriminované období od 1. května 2018 do 18. června 2018, za které požaduje přiznání podpory, nedisponovala řádným právem na podporu vyrobené elektřiny z důvodu zrušení licence č. j. 12585-15/2010-ERU ze dne 31. prosince 2010 na výrobu elektřiny, a to s účinky *ex tunc*, tj. k okamžiku jejího udělení zrušeným rozhodnutím. Oprávnění k výkonu licencované činnosti (licence na výrobu elektřiny), bylo jednou z podmínek zakládající vznik práva na podporu odvozeného od uvedení výroby FVE Mozolov do provozu v roce 2010.

Pokud navrhovatelka po celou dobu výroby elektřiny ve FVE Mozolov uplatňovala podporu určenou pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010 podle bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009, jednalo se o právo na podporu, které legálně nevzniklo pro nesplnění základní věcné podmínky uvedení výroby do provozu v roce 2010 v podobě absence výroby a dodávky elektřiny v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti.

Pokud navrhovatelka opětovně získala oprávnění na výrobu elektřiny ve FVE Mozolov ke dni 21. prosince 2018, s přihlédnutím k typu výroby elektřiny (FVE) a zákonným požadavkům [§ 4 odst. 5 písm. d) zákona o PoZE] se navrhovatelka ani *pro futuro* nemůže s úspěchem domáhat přiznání práva na podporu, protože výroba elektřiny již není zařazena mezi okruh podporovaných zdrojů. Skutečnost získání oprávnění na výrobu elektřiny ke dni 21. prosince 2018 nelze s úspěchem použít ani do minulosti, neboť rozhodnutí o udělení licence může vyvolávat právní následky zásadně do budoucna, tj. pro elektřinu vyrobenou počínaje dnem 21. prosince 2018.

Energetický regulační úřad při vydání rozhodnutí musí zohlednit všechny okolnosti případu. Pokud navrhovatelce v rozhodném období byla (avšak pouze prozatímně) vyplácena podpora na základě přiznání odkladného účinku soudního výroku zrušujícího rozhodnutí o udělení licence, nemůže správní orgán ke dni vydání tohoto rozhodnutí opominout skutečnost, že v mezidobí toto svou povahou výjimečné opatření pozbylo právních účinků. Pokud by ERÚ návrhu na přiznání podpory vyhověl, přiznal by navrhovatelce peněžité plnění, které jí ze zákona v minulosti nepříslušelo a ani nyní nepřísluší z důvodu zrušení rozhodnutí o udělení licence č. j. 12585-15/2010-ERU ze dne 31. prosince 2010 na výrobu elektřiny ve FVE Mozolov, a to bez ohledu na přiznání odkladných účinků ústavní stížnosti.

Skutečnost, že pro určité období v minulosti byla navrhovatelce podpora (dočasně) vyplácena na základě usnesení Ústavního soudu (přiznání odkladného účinku), žádným způsobem nepředikuje, že by navrhovatelka snad měla nárok na podporu za toto období i poté, co byla ústavní stížnost posouzena s negativním výsledkem. Právě meritorní výsledek řízení o zrušení licence na výrobu elektřiny před správním soudem byl stěžejní pro posouzení práva na podporu za elektřinu uplatněnou v řízení.

V souhrnu výše nastíněné argumentace proto není žádného důvodu, aby ERÚ přiznal navrhovatelce požadovanou peněžitou částku představující podporu za vyrobenou elektřinu, protože právo na podporu navrhovatelce v souladu se zákonem nikdy nevzniklo. Z tohoto důvodu je tak nutné návrh na zahájení řízení v relevantní části zamítnout (výrok I. bod 1.), protože v opačném případě by ERÚ porušil zásadu legality. Právě navrhovatelka je tou osobou, kterou bude stíhat povinnost peněžitou částku (představující výši neoprávněně vyplacené podpory) vrátit.

Kdyby byla navrhovatelka v tomto případě v řízení úspěšná, ERÚ by zcela rezignoval na vyhodnocení skutečnosti zrušení licence na výrobu elektřiny udělené v roce 2010 na vznik práva na podporu odvozeného od uvedení výrobní FVE Mozolov v roce 2010. V takovém případě by navrhovatelka nerušeně čerpala výhody v podobě podpory za vyrobenou elektřinu jako výrobci, kteří skutečně uvedli výrobní do provozu v roce 2010 v souladu s udělenou licencí, když rozhodnutí o udělení licence nebylo orgány veřejné moci zrušeno. Takový výsledný stav není pro právní stát přijatelný, jak ostatně již vyjádřil Ústavní soud v usnesení sp. zn. I ÚS 946/16 ze dne 1. června 2016. V tomto usnesení Ústavní soud předvídal, že v případě zrušení licence z důvodů způsobených žadatelem o udělení licence, nelze výhody spojené s držením licence do doby jejího zrušení považovat za legálně získané.

Zákon o PoZE neobsahuje žádné ustanovení, které by výslovně řešilo obdobné případy následného zrušení licence a dopad takové skutečnosti na právo na podporu. V tomto případě bylo nezbytné výkladem dospět k závěru, že řádné právo na podporu podle zákona o PoZE nepřísluší osobám, které udělení licence v roce 2010 dosáhly jednáním postrádající dobrou víru, jak konstatoval správní soud při zrušení rozhodnutí o udělení licence. Toto byl právě případ navrhovatelky a je právně logické, že se následné zrušení licence udělené v roce 2010 muselo projevit do posouzení výhod spojených s držením licence. Pokud navrhovatelka udělení licence docílila protiprávně, nemůže být pochyb o tom, že i čerpání výhod spojených s držením licence nemůže požívat právní ochrany, když splnění podmínek pro uvedení výrobní do provozu v roce 2010 podle bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 bylo pouze zdánlivé, neodpovídající materiálním požadavkům uvedení výrobní FVE Mozolov do provozu v roce 2010.

Přijatý závěr o zamítnutí návrhu je zásadní rovněž ve vztahu k požadavku přiznání zákonných úroků z prodlení. Protože zákonné úroky z prodlení tvoří příslušenství pohledávky, která nebyla autoritativně přiznána, nelze navrhovatelce vyhovět ani v této části (výrok I. bod 2.).

Z výše uvedených závěrů je zřejmé, jakými úvahami se ERÚ při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu řídil a z jakého důvodu a v jakém rozsahu nepovažoval návrh za důvodný.

c) náklady řízení

V návrhu na zahájení řízení bylo požadováno taktéž přiznání náhrady nákladů řízení. Problematika nákladů správního řízení je upravena obecně v § 79 správního řádu. Náklady řízení jsou zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, včetně správního poplatku, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné a odměna za zastupování.

Zvláštní úprava pro sporné řízení je obsažena v § 141 odst. 11 správního řádu, podle kterého platí, že ve sporném řízení přizná správní orgán účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, může správní orgán náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu správní orgán přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze správního orgánu.

Ve sporném řízení dominuje zásada úspěchu ve věci, přičemž ve výrokové části rozhodnutí byl návrh jako celek zamítnut. Protože navrhovatelka neměla ve věci úspěch, a to ani částečný, ERÚ jí náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.). Odpůrce včetně vedlejšího účastníka náhradu nákladů nepožadoval.

III. Závěr

Podle § 141 odst. 4 správního řádu ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navrhované důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

Energetický regulační úřad při svém rozhodování přihlédl k podkladům a důkazním prostředkům založeným ve správním spisu, zejména provedl důkazy listinami, a to smlouvou o podpoře výroby elektřiny č. 2859000/0071/OZE/11, fakturou - daňovým dokladem č. 180001, a fakturou - daňovým dokladem č. 180002.

Energetický regulační úřad hodnotil podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemných souvislostech; přitom přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co účastníci uvedli.

Podle § 141 odst. 7 správního řádu platí, že rozhodnutím ve sporném řízení správní orgán návrhu zcela, popřípadě zčásti vyhoví, anebo jej zamítne, popřípadě ve zbylé části zamítne.

V řízení bylo zjištěno, že navrhovatelce nevzniklo právo na podporu elektřiny vyrobené ve FVE Mozolov určenou pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření po 1. lednu 2009 pro zdroje s instalovaným výkonem nad 30 kW včetně a uvedeným do provozu od 1. ledna 2010 do 31. prosince 2010 podle bodu 1.15 cenového rozhodnutí č. 4/2009, a to pro nesplnění podmínky uvedení výrobní do provozu v roce 2010. Důvodem neuvedení výrobní do provozu v roce 2010 byla podle bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 absence rozhodnutí o udělení licence a vznik oprávnění k výkonu licencované činnosti pro výrobu a dodávku elektřiny do elektrizační soustavy.

V daném případě bylo na základě provedeného dokazování rozhodnuto, že společnost ČEZ Prodej, a.s., se sídlem Duhová 1/425, 140 53 Praha 4, IČO: 27232433, nemá povinnost zaplatit peněžitou částku ve výši 6.822.856 Kč, účtovanou fakturami č. 180001 a č. 180002, vystavenými dne 24. července 2018, splatnými dne 4. srpna 2018, za množství 478,965 MWh elektřiny vyrobené ve výrobně elektřiny využívající slunečního záření - provozovna Mozolov, 582 91 Krásná Hora, EAN: [REDAKCE], a dodané do distribuční soustavy v období od 1. května 2018 do 18. června 2018. Z tohoto důvodu potom nemá rovněž povinnost platit zákonné úroky z prodlení z inkriminované částky počínaje dnem 5. srpna 2018. Pro neúspěch navrhovatelky ve věci jí konečně nelze uložit ani povinnost hradit náklady řízení.

Tyto konkrétní individuální skutečnosti jsou rozhodující (relevantní) z hlediska předmětu řízení. Vzhledem ke skutkovým zjištěním, aplikaci a interpretaci právních norem, Energetický regulační úřad rozhodl tak, že návrh na zahájení řízení, podaný společností FVE Mozolov s.r.o. v likvidaci, se sídlem Duškova 164, Smíchov, 150 00 Praha 5, IČO: 29028558, zamítl v celém rozsahu.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad k Radě Energetického regulačního úřadu do 15 dnů od jeho doručení, a to jeho podáním Energetickému regulačnímu úřadu.

Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

JUDr. Zdeněk Zdvihal

**oprávněná úřední osoba
oddělení sporných řízení**

Rozdělovník:

FVE Mozolov s.r.o. v likvidaci, prostřednictvím JUDr. Ing. Petra Petrzílka Ph.D.

ČEZ Prodej, a.s., k rukám Mgr. [REDACTED]

OTE, a.s., k rukám Mgr. [REDACTED]